Scopul lui Dumnezeu cu omul: desăvârșirea în dragoste

Să ne gândim la dragoste. Este un cuvânt pe care îl auzim des, pe care îl citim și despre care cântăm. Totuși, întrebarea rămâne: de ce trebuie să avem dragoste?

Răspunsul nu îl găsim în ce simțim noi, ci în ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolul Ioan ne arată de unde vine dragostea și de ce nu putem trăi fără ea. Să deschidem la 1 Ioan, capitolul 4.

În versetele 7 și 8, apostolul Ioan scrie: „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste."

Dumnezeu este dragoste, iar noi trebuie să ajungem să fim ca Tatăl. Tot în această epistolă, în 1 Ioan 3:2, citim: „Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este." Așadar, dragostea este ținta noastră. Poruncile și păzirea Cuvântului lui Dumnezeu au acest scop: să ajungem la dragoste.

Dragostea trebuie să fie desăvârșită

Revenim în 1 Ioan 4. În versetele 17 și 18, apostolul merge mai departe: „Astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății; fiindcă așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste."

Nu este de ajuns doar să iubim, nici doar să avem dragoste. Dragostea noastră trebuie să fie desăvârșită. Pare prea mult pentru noi, dar acesta este proiectul lui Dumnezeu pentru om.

Așa a gândit Dumnezeu încă de la început, de la întemeierea lumii: omul să ajungă la desăvârșire. Este vorba de desăvârșire în îndelungă răbdare, în bunătate, în blândețe, în dragoste. Prin această dragoste avem deplină încredere în ziua judecății, pentru că vom fi ca El.

O poruncă, nu un sfat

Să urmărim, pas cu pas, planul lui Dumnezeu pentru noi. Vom vedea ce scop a avut Dumnezeu cu noi înainte să fim creați, chiar înainte să fie creat pământul, și ce a vrut El să fie omul.

În Matei 5:48, Domnul Isus spune: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit." Cuvintele acestea par doar un îndemn sau un sfat, dar ele sunt o poruncă. Domnul nu cere o desăvârșire oarecare, la pian sau în muzică. Ne cheamă să fim desăvârșiți după cum și Tatăl nostru ceresc este desăvârșit.

De aceea este bine să vedem ce spune Scriptura despre Tatăl, despre Fiul și despre această chemare înaltă la dragoste desăvârșită. Dacă vrem să știm unde trebuie să ajungem, trebuie să cunoaștem trăsăturile și însușirile lui Dumnezeu.

Căile și legea Lui sunt desăvârșite

În Psalmul 18:30 citim: „Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite.” În altă parte, Scriptura ne spune că propriile noastre căi sunt tot atât de departe de căile Lui cât sunt de departe cerurile de pământ. Altfel spus, este o mare deosebire între drumul pe care umblă Dumnezeu și cel pe care umblăm noi. El umblă în lumină, iar noi umblăm într-un întuneric gros. În ceruri este lumină, iar pe pământul unde trăim noi este întuneric, bineînțeles în sens spiritual.

De ce sunt desăvârșite căile lui Dumnezeu? Pentru că El este desăvârșit și nu poate avea decât căi desăvârșite.

Psalmul 19:7 spune că și legea Domnului este desăvârșită, adică perfectă. Este firesc să fie așa, pentru că Dumnezeu este perfect. Cel perfect nu putea da decât o lege perfectă. Putem rezuma Împărăția lui Dumnezeu la aceste două lucruri: legea din Împărăția Lui este desăvârșită, iar căile și orânduirile ei sunt tot desăvârșite.

Domnul Isus a fost făcut desăvârșit

În Matei 5 am văzut că Tatăl este desăvârșit. Să vedem acum ce spune Scriptura despre Domnul Isus. În Evrei 2:9–10 citim: „Dar pe Acela care a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii, adică pe Isus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.”

„Se cuvenea”, spune Cuvântul lui Dumnezeu. Se cuvenea ca Dumnezeu să-L desăvârșească prin suferințe pe Domnul Isus, Căpetenia mântuirii noastre.

În aceeași epistolă, în Evrei 5:7–9, citim mai departe: „El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducea rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și a fost ascultat, din pricina evlaviei Lui. Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice.”

Despre Tatăl am citit că este desăvârșit, iar despre Domnul Isus citim că a fost făcut desăvârșit. Tot în Evrei, în capitolul 12, versetul 2, ni se spune: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

Ce învățăm de aici? În Geneza, Dumnezeu spune că face omul după chipul și asemănarea Sa. Ce plan a avut, atunci, Dumnezeu cu omul? Dacă Dumnezeu este desăvârșit și Fiul Lui este desăvârșit, cum trebuia să fie făcut omul?

Răspunsul îl găsim în Deuteronom 32:4, unde Moise vorbește despre toate lucrările lui Dumnezeu: „El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite, căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat.” Câte dintre lucrările lui Dumnezeu sunt desăvârșite? Toate. Și noi nu suntem lăsați deoparte, pentru că și noi suntem lucrarea Lui. Desăvârșirea la care ne cheamă Dumnezeu este lucrarea Lui în noi.

În Epistola către Evrei, capitolul 7, vedem planul măreț pe care Dumnezeu l-a avut cu omul: să-l ridice la o statură înaltă, la statura Domnului Isus. Dacă Domnul Isus este desăvârșit, Dumnezeu vrea să ne aducă și pe noi la desăvârșire. În versetele 11 și 12 citim: „Dacă, dar, desăvârșirea ar fi fost cu putință prin preoția Leviților, căci sub preoția aceasta a primit poporul Legea, ce nevoie mai era să se ridice un alt preot după rânduiala lui Melhisedec, și nu după rânduiala lui Aaron? Pentru că, odată schimbată preoția, trebuia neapărat să aibă loc și o schimbare a Legii.”

Întrebarea pusă aici este limpede: dacă desăvârșirea s-ar fi putut obține prin preoția leviților sau prin Legea lui Moise, ce nevoie mai era să vină Domnul Isus? N-ar mai fi fost nevoie. Așadar, nevoia cea mare a omului era desăvârșirea. Dacă ar fi putut fi dobândită altfel, Domnul Isus n-ar mai fi trebuit să vină.

În versetele 18 și 19 vedem că Legea dată de Dumnezeu pe Muntele Sinai n-a făcut nimic desăvârșit: „Astfel, pe de o parte, se desființează aici o poruncă de mai înainte, din pricina neputinței și zădărniciei ei, căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit, și, pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.” Legea n-a putut să facă nimic desăvârșit, dar ni se pune înainte o nădejde mai bună. Ce nu era cu putință în vechiul legământ este cu putință în noul legământ.

Autorul arată mai departe că Domnul Isus S-a făcut chezașul unui legământ mai bun. Apoi, în versetul 25, scrie: „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.” Domnul Isus trăiește pururea, adică este viu, și mijlocește pentru noi cu un scop: să ne mântuiască în chip desăvârșit. Acesta este scopul lui Dumnezeu: să ne aducă la statura pentru care am fost rânduiți din veșnicie.

Jertfele nu fac desăvârșit cugetul

Această cerință a lui Dumnezeu se vede și în Evrei 9. Acolo autorul vorbește despre legământul dintâi, despre Locul Preasfânt și despre cortul întâlnirii. În versetele 9 și 10 scrie: „Cortul acesta este o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe care nu pot face desăvârșit, în ce privește cugetul, pe cel ce aduce închinarea aceasta. Ele sunt numai niște porunci pământești, date, ca toate cele privitoare la mâncări, băuturi și felurite spălături, până la o vreme de îndreptare.”

În ultima vreme am avut mai multe lucruri de rezolvat în familie, iar unul dintre ele m-a ținut mult la bucătărie. La un moment dat mi-a venit în inimă gândul: „Cum îmi pierd eu vremea?” Mi se părea că o pierd, când aveam lucruri mai bune de făcut. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ajutat să alung gândul acesta și să înțeleg că, de fapt, acolo era planul Lui pentru mine.

Nu jertfele mele sunt importante. Nu este important nici timpul pe care îl dau pentru Împărăția lui Dumnezeu, nici slujirea mea: că merg undeva, că fac ceva, că scriu sau nu scriu. O asemenea închinare nu mă face desăvârșit în ce privește cugetul. Trebuie să fac cu răbdare, în pace și în odihnă lucrurile pe care nu le poate face altcineva. Chiar dacă par de mică însemnătate, ele sunt, de fapt, de mare însemnătate.

Unii cred că un om ținut mulți ani în închisoare este nefolositor, pentru că nu poate să aducă suflete la Dumnezeu. Își închipuie ce lucrări mari ar fi făcut omul acela dacă ar fi fost afară. Nu se gândesc însă cât de mult poate lucra Dumnezeu înăuntrul lui, pentru că El lucrează ca să-i desăvârșească ființa.

Prin ce lucrează Dumnezeu? Cum a lucrat cu Domnul Isus? L-a desăvârșit prin mulți ani de slujire? Domnul Isus a slujit numai trei ani, iar trei ani trec repede. El n-a fost făcut desăvârșit prin slujirea Lui sau prin vindecările pe care le-a făcut, ci prin suferință. Suferința L-a ajutat să ajungă la desăvârșire în îndelunga răbdare și în dragoste, pentru că dragostea a învins răul.

Cum este biruit răul? Scriptura spune în Romani 12:21: „Biruiește răul prin bine.” Domnul Isus l-a biruit pe Satana prin bine. Nu S-a împotrivit deloc, și tocmai aceasta era lucrarea Lui: să nu Se împotrivească. Acest lucru L-a dus la desăvârșire, iar Satana a pierdut bătălia. Dacă Domnul Isus S-ar fi împotrivit, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Despre lucrarea lui Dumnezeu cu omul citim și în Evrei 13:20-21: „Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos.”

În multe locuri din Scriptură găsim că Dumnezeu lucrează în noi. Cum sunt lucrările Lui în noi? Desăvârșite. De aceea apostolul se roagă ca Dumnezeul păcii să-i facă pe credincioși desăvârșiți în orice lucru bun.

Cuvântul și Duhul lucrează în noi

Este această desăvârșire pentru toți credincioșii sau numai pentru o categorie dintre ei? Este pentru toți. Este lucrarea lui Dumnezeu cu omul, prin care El îl duce pe om la desăvârșire, iar în ea lucrează mai mulți factori. Să-i luăm pe rând.

Primul este Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel îi scrie lui Timotei, în 2 Timotei 3:16-17: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” Când trebuie să fie desăvârșit omul lui Dumnezeu? După ce moare? Nu, ci acum, ca să fie cu totul destoinic pentru orice lucrare bună pe care o are de făcut astăzi. Acesta este scopul Cuvântului: să-l ducă pe om la desăvârșire, după planul lui Dumnezeu.

La desăvârșirea omului lucrează și Duhul Sfânt. În Evanghelia după Ioan este scris că Duhul Sfânt a fost trimis pe pământ ca să ne învețe toate lucrurile, să ne aducă aminte, să fie cu noi în toate zilele, cu noi și în noi. Petru arată și el cum lucrează Duhul, chiar la începutul epistolei

sale, în 1 Petru 1:1-2: „Petru, apostol al lui Isus Hristos, către aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite!"

Duhul lucrează și ne duce la sfințire. Tot în acest capitol, în versetele 15 și 16, sfințirea ne este dată ca poruncă: „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.»" Ca să ajungem la sfințire, avem nevoie de Duhul, acest Mijlocitor care este viu și mijlocește pentru noi, dar care face și alte lucruri: ne îndeamnă și ne călăuzește. De aceea trebuie să umblăm după lucrurile Duhului.

Toată lucrarea lui Dumnezeu este desăvârșită și are un singur scop: să ne aducă la asemănarea cu El, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. Despre lucrarea Duhului cu omul, Pavel scrie în 2 Corinteni 3:17-18: „Căci Domnul este Duhul, și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului."

Aici Duhul Domnului și Cuvântul lui Dumnezeu lucrează împreună. Noi privim ca într-o oglindă frumusețea Domnului, iar Duhul ne schimbă în același chip al Lui. El ne sfințește viața și lucrează cu noi, ca să ajungem la sfințire și să purtăm chipul lui Dumnezeu în noi.

Pentru desăvârșirea sfinților

Cine mai lucrează cu noi, ca să ajungem la statura pentru care ne-a creat Tatăl Ceresc? În Efeseni 4:6, Pavel scrie: „Este un singur Dumnezeu și Tatăl tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți." Dumnezeu lucrează prin toți, dar, cum spune versetul următor, „fiecăruia din noi harul a fost dat după măsura darului lui Hristos." Lucrează prin toți, cu un singur scop.

Acest scop îl arată versetele 11-15: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos."

Dumnezeu a dat aceste slujbe pentru desăvârșirea sfinților. Partea noastră este să fim credincioși adevărului.

Să ne oprim asupra ei: „ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele", cu un singur scop: să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos, la starea de om mare. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu cu omul prin biserică, iar Epistola către Efeseni este o epistolă scrisă bisericii.

Îl facem mincinos pe Dumnezeu

Dacă cineva îndrăznește să spună că nu se poate ajunge la desăvârșire, ce contestă de fapt? Îl contestă chiar pe Dumnezeu. Pe de o parte Îl face neputincios, iar pe de alta nu crede în planul pe care Dumnezeu l-a făcut înainte de întemeierea lumii. Tot ce este scris, tot planul care se desfășoară în Cuvântul lui Dumnezeu are un singur scop: să-l aducă pe om la această țintă. Dacă nu credem, contestăm lucrarea lui Dumnezeu și Îl facem mincinos, ca și cum El n-ar putea s-o împlinească.

Atunci ar trebui să ne bizuim pe o formulă nescrisă, necunoscută nouă, o formulă misterioasă prin care Dumnezeu să ne transforme și să ne aducă la desăvârșire. Mulți nici nu cred că va fi vreodată o desăvârșire. Iar cei care o cred spun că Dumnezeu o va face într-un timp intermediar, între plecarea de pe pământ și sosirea în Împărăția lui Dumnezeu. Dar ce va fi cu cei care vor trăi la sfârșit și vor fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi? Ce timp mai au ei la dispoziție? Scriptura spune că întâi vor învia cei morți, iar apoi cei rămași vor fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi.

Iată la ce lucrez eu

Aceeași lucrare de desăvârșire o găsim și în Epistola către Coloseni, scrisă tot pentru biserică. În Coloseni 1:24-25, apostolul Pavel le scrie credincioșilor din Colose: „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu.” Apoi, în versetele 28 și 29, arată ce urmărea această slujbă: „Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.”

La aceasta lucra apostolul Pavel, pe care îl lăudăm și despre care spunem că nimeni nu poate fi ca el. Se lupta după lucrarea puterii lui Dumnezeu, care lucra cu tărie în el, cu un singur scop: să înfățișeze pe orice om desăvârșit în Hristos Isus. La această lucrare participau Pavel, Dumnezeu, Domnul Isus și, putem spune, Duhul Sfânt. Cum am văzut în Epistola către Evrei, Domnul Isus este Mijlocitor și este viu ca să mijlocească pentru noi, ca să ne facă desăvârșiți.

De aceea planul nostru trebuie să fie același cu al lui Pavel. Dacă vrem să aducem un om la Hristos, ca să aibă parte de mântuire, trebuie să lucrăm după planul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu vrea să-i facă pe oameni după chipul și asemănarea Lui, și noi trebuie să lucrăm pentru același lucru.

Răbdarea să-și facă desăvârșit lucrarea

Am văzut că la această lucrare ia parte și biserica. Acum ne rămâne să vedem partea noastră personală. În Evrei 6:1-2 găsim un îndemn: „De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu, învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică.” Cuvântul ne cheamă să lăsăm adevărurile

începătoare și să mergem spre cele desăvârșite. Este ca la școală: lăsăm în urmă clasa întâi și mergem spre sfârșitul școlii, spre absolvire.

Iacov scrie același lucru în capitolul 1, versetele 2-4: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic." În aceste versete Îl regăsim pe Domnul Isus, dar și pe tâlharul care a fost răstignit împreună cu El. Răbdarea a trebuit să-și facă desăvârșit lucrarea în tâlhar, ca să fie desăvârșit, întreg și să nu ducă lipsă de nimic. Mulți oameni au fost martirizați, și în ei răbdarea și-a făcut desăvârșit lucrarea.

A cui este partea aceasta: a lui Dumnezeu sau a omului? Suntem chemați să privim ca o mare bucurie feluritele încercări prin care trecem. Încercările și necazurile nu sunt plăcute, dar aceasta este chemarea noastră. Aici partea lui Dumnezeu și partea omului merg împreună. Omul nu lucrează singur, ci împreună cu Dumnezeu, însă trebuie să existe și partea noastră personală, nu numai partea lui Dumnezeu.

Apostolul Petru vorbește despre desăvârșire în același fel, în 1 Petru 5:10: „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți." Ni se spune: după ce vom suferi puțină vreme. Dar cum trebuie să suferim? Cu răbdare, pentru ca răbdarea să-și facă desăvârșit lucrarea și să fim desăvârșiți. Cât înseamnă „puțină vreme"? Un an, doi, trei, zece, până plecăm de pe pământ. Cuvântul ne spune că cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.

Dragostea stă în păzirea poruncilor

Partea omului o găsim și în 1 Ioan, capitolul 2. Să reținem că acestea nu sunt promisiuni metaforice, ci lucruri care trebuie să se întâmple cu fiecare dintre noi. În versetele 3-6, Ioan scrie: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: «Îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus."

Versetul 5 cere o lămurire: „Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită." Nu este o metaforă. Ținta poruncii este dragostea, iar dacă păzim Cuvântul Lui, dragostea lui Dumnezeu ajunge în noi desăvârșită. Dragostea desăvârșită este, am putea spune, ținta supremă. Ea alungă frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa.

Ioan revine la aceasta în 1 Ioan 5:2-3: „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele." Același lucru îl scrie și în 2 Ioan 5-6: „Și acum, te rog, doamnă, nu ca și cum ți-aș scrie o poruncă nouă, ci aceea pe care am avut-o de la început: să ne iubim unii pe alții! Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui. Aceasta este porunca în care trebuie să umblați, cum ați auzit de la început." Dragostea este partea noastră acum, și ea stă în viețuirea după poruncile Domnului Isus.

În încheiere, să ne oprim la Filipeni 1:6: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.” Dumnezeu poate duce la bun sfârșit ceea ce începe, cu condiția ca omul să-și facă partea și să rămână în ascultare de Dumnezeu până la capăt. Atunci Dumnezeu Își isprăvește lucrarea, și ea va fi o lucrare desăvârșită, perfectă.

„Cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită.” Este o promisiune extraordinară. Încă nu am ajuns acolo, dar dacă suntem hotărâți să păzim Cuvântul Lui, dragostea lui Dumnezeu va ajunge în noi desăvârșită. Domnul să ne ajute să rămânem în ascultare!

Sursa: *Scopul lui Dumnezeu cu omul: desăvârșirea în dragoste* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/scopul-lui-dumnezeu-cu-omul